

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 378/2014
20.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Ш.П. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-493/10 од 04.06.2012.године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж 13590/12 од 23.01.2014.године, у седници већа одржаној дана 20.05.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Ш.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-493/10 од 04.06.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 3590/12 од 23.01.2014. године као неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-493/10 од 04.06.2012. године, оглашени су кривим, окривљени Д.М., за кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 1. Кривичног законика (КЗ) и окривљени Д.С., за то исто кривично дело, помагањем, у вези са чланом 35. КЗ и изречене су им условне осуде, тако што је окр. Д.М. утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци, а окр. Д.С. утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца и истовремено одређено да се ове казне неће извршити ако окривљени за време од 2-две године од правноснажности пресуде не учине ново кривично дело, с тим да се у случају опозива условне осуде, окривљенима у утврђене казне има урачунати време проведено у притвору од 08.10.2009. године до 02.12.2009. године. Истом пресудом, окр. Д.М. обавезан је да на име остварене имовинске користи уплати износ од 2.000 евра у динарској

противвредности на рачун буџета у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а обојица окривљених обавезани су на плаћање, солидарно, трошкова кривичног поступка у износу који ће бити исказан у писменом отпракку пресуде и паушала у износу од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени А.С. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Посл.бр. Кж1 3590/12 од 23.01.2014. године, одбио је као неосноване жалбе окр. Д.М. и његовог браниоца и браниоца окр. Д.С. и пресуду Вишег суда у Новом Саду Посл.бр. К-493/10 од 04.06.2012. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.М., адвокат Ш.П., поднела је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Посл.бр. Кж1 3590/12 од 23.01.2014.године, због повреда одредаба ЗКП из члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. ЗКП, учињених у поступку пред Апелационим судом наведеном пресудом тог суда и у првостепеном поступку пред Вишим судом у Новом Саду пресудом тог суда Посл.бр. К-493/10 од 04.06.2012. године, са предлогом Врховном касационом суду да усвоји захтев и побијану пресуду Апелационог суда у Новом Саду преиначи тако што ће усвојити жалбе окр. Д.М. и његовог браниоца и окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ и преиначити одлуку у делу одузимања имовинске користи или да побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак Апелационом суду у Новом Саду. Из овако истакнутих повреда закона и предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда о захтеву за заштиту законитости, произилази да се захтевом побија и првостепена пресуда иако то није изричито наведено.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Д.М. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.М., адвоката Ш.П, неоснован је у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 2. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окр. Д.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што су засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, при чему као недозвољене доказе означава аудио снимке и транскрипте прислушкиваних разговора окривљеног по Наредби истражног судије Кри-пов. 32/09 од 08.09.2009. године и потврду о привременом одузимању предмета од окривљеног.

Законитост наведених доказа, с обзиром да су прибављени пре почетка примене сада важећег ЗКП (01.10.2013.године), сходно одредби члана 604. став 1. тог Законика, оцењује се према одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

У погледу аудио снимака и транскрипта прислушких разговора окривљеног, бранилац окривљеног као разлог незаконитог прибављања истих наводи да је Наредба истражног судије од 08.09.2009. године донета на основу неважећег члана 232. ЗКП, односно истог дана када је та законска одредба брисана Законом о изменама и допунама раније важећег ЗКП („Службени гласник РС“ 72/09), што није тачно јер је поменути закон, који је објављен у „Службеном гласнику РС“ 72 од 03.09.2009. године ступио на снагу 11.09.2009. године, а што је, поводом оцене о неоснованости истоветног жалбеног навода браниоца окривљеног, образложено и у другостепеној пресуди.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву истиче да је доказ о којем је реч незаконит јер је надзор и снимање телефонских разговора окривљеног вршила Безбедносно-информативна агенција. С тим у вези, нетачни су наводи захтева да ову меру, према одредби члана 232. раније важећег ЗКП извршавају само органи унутрашњих послова, јер је Законом о изменама и допунама раније важећег ЗКП („Службени гласник РС“ 85/05) који је ступио на снагу 07.10.2005.године, Безбедносно-информативна агенција овлашћена да извршава наредбе истражног судије донете у смислу члана 232. раније важећег ЗКП.

Без основа бранилац окривљеног истиче и да се доказни материјал који је прикупљен по Наредби истражног судије Кри-пов. 32/09 од 08.09.2009. године, због постојања основа сумње да окривљени врши кривично дело примање мита из члана 367. КЗ, није могао користити у предметном кривичном поступку против окривљеног који је вођен због кривичног дела трговина утицајем из члана 366. КЗ. Ово из разлога што је наведени доказни материјал прибављен мером надзора и снимања телефонских разговора окривљеног која је одређена и примењивана у свему у складу са одредбама члана 232. тада важећег ЗКП, због постојања основа сумње да је окривљени извршио кривично дело примање мита, због којег дела је предметни кривични поступак против окривљеног и покренут и вођен, а тек каснијом изменом оптужнице пред завршетак главног претреса, окривљеном је, без измене чињеничног описа у погледу предузетих радњи извршења дела, стављено на терет кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ, за које дело се такође, према одредбама сада важећег ЗКП (члан 162. став 1. тачка 2.), може одредити иста мера, као посебна доказна радња.

Нису основани наводи захтева браниоца окривљеног да је доказ о којем је реч недозвољен јер је прибављен супротно одредби члана 89. став 8. раније важећег ЗКП, довођењем окривљеног у заблуду од стране сведока који га је већ пријавио-да прими новац, односно обманом и навођењем од стране сведока и полиције како би се прибавио доказ за већ поднету пријаву и отежао положај окривљеног увећањем суме

новца. Наиме, према чињеничном стању утврђеном у правноснажној пресуди, окривљени је пре пријављивања случаја полицији од стране оштећеног А.С., захтевао од оштећеног преко трећег лица износ од ... евра да посредује да се изврши службена радња и тај захтев предочио оштећеном лично у два наврата и самоиницијативно предложио оштећеном да му преда најпре износ од ... евра, а потом по добијању дела документације да му преда и преостали износ од ... евра, што је оштећени прихватио, из чега произилази да је исплата износа од ... евра, о којој је претходно обавештена полиција, само реализација ранијег договора окривљеног и оштећеног, у складу са захтевом и већ створеном одлуком окривљеног да за наведени укупан износ предузме инкриминисану радњу, а не резултат намерног настојања оштећеног да утиче на вољу окривљеног да предузме инкриминисане радње и наведе га да прими и тај додатни износ и тиме отежа његов кривичноправни положај.

Када је реч о потврди о привременом одузимању предмета од окривљеног (Полицијске управе Нови Сад бр. 0809/09-1 од 08.10.2009.године), наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, да овај доказ није прибављен у складу са одредбама ЗКП јер окривљени није претходно упозорен на права која има у поступку, у смислу члана 226. став 8, члана 4. став 2. и члана 89. раније важећег ЗКП, нису од утицаја јер се на овом доказу побијана правноснажна пресуда не заснива, суд тим доказом не утврђује ни једну чињеницу и исти у пресуди уопште и не помиње.

Неосновано бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости побија правноснажну пресуду због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, наводима да је примењен закон који се не може применити у односу на радње извршења дела које су предузете пре него што је „уведено“ кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ. Овим наводима захтева не доводи се у питање постојање предметног кривичног дела и правна квалификација радњи окривљеног по измењеном члану 366. Став 1. КЗ („Службени гласник РС“ 72/09 од 03.09.2009. године) који је ступио на снагу 11.09.2009. године, код несумњиво утврђених чињеница да су радње извршења дела предузете и након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Кривичног законика од 03.09.2009. године, а реч је о једном, јединственом кривичном делу (а не о продуженом кривичном делу или стицају више кривичних дела), па није од значаја околност да су поједине радње предузете пре измене кривичног закона.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се пресуда није могла засновати на исказу окривљеног из истраге, кад је саслушаван на околност снимљених разговора и транскрипта у ситуацији кад није добро чуо свој глас преко телефона јер му је слух био оштећен због повреде уха, чиме оспорава веродостојност исказа окривљеног и правилност истим утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, што одредбом члана 485. став 4. ЗКП, није предвиђено као законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу

члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.